

Arrest

nr. 261 826 van 7 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 juni 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 augustus 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat O. SÖZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het door verzoekster gevraagde visum werd met de bestreden beslissing geweigerd op grond van de volgende motieven:

“*Commentaar:*

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 04/11/2020 en visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van P.P. ° X, Wardak, van Afghaanse nationaliteit, om de echtgenoot in België, S.S.Z. H, ° X van Afghaanse nationaliteit, te vervoegen

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 25/03/2015 in Afghanistan werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zender dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21 ;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Ten slotte schrijft artikel 30 IPR-codex voer da i een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde :

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Mevrouw P.P. vroeg een eerste maai gezinshereniging aan op 08/06/2018. Hier werd een huwelijksakte voorgelegd met als huwelijksdatum 25/03/2015.

Meneer S.S.Z H verklaarde echter in zijn verhoor bij DVZ op 08/12/2015 van verloofd te zijn met een zekere P. (wist geen familienaam). Het begin van de relatie begon op 08/08/2014.

Deze aanvraag werd geweigerd op 20/12/2018 aangezien betrok ken verklaarde van verloofd te zijn en niet gehuwd.

Er ligt nu een tweede aanvraag gezinshereniging voor ingediend op 04/11/2020.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 01/04/2021 om het advies van de procureur des Konings te vragen aangezien er een tegenstrijdigheid was in het dossier met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 14/06/2021 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voor melde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aar. de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen P.P. en S.S.Z. H voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is. die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen.

Uit het onderzoek zijn bovendien volgende niet onbelangrijke vaststellingen aan het licht gekomen die mijn ambt doen twifelen aan de oprechtheid van dit huwelijk:

- Mr. S.Z.S. en mevr. P.P. ontmoetten elkaar niet meer sinds hun religieus huwelijk dat werd afgesloten op 25 maart 2015. Het is dus meer dan 6 jaar geleden dat betrokkenen elkaar fysiek zagen.
- Na dit (religieus) huwelijk, was er geen huwelijksfeest en bleven beide personen elk bij hun eigen ouders wonen. Tot op heden is het huwelijk ook nog niet geconsumeerd.
- Mevr. P.P. is nog nooit in België geweest en is zelfs nog nooit in Europa geweest, zodat zij nog totaal niet heeft ervaren hoe het leven in België eraan toe gaat en of zij wel zal aarden in de Belgische cultuur.

-Betrokkenen beschikken over geen foto's van de verloving of van de huwelijksvoltrekking (of leggen dat op zijn minst niet voor).

-Bij DVZ heeft Mr. S.Z.S. op 8 december 2015 verklaard dat hij sinds 8 augustus 2015 verloofd was, terwijl blijkt dat hij op 25 maart 2015 reeds religieus gehuwd was.

-Nog tijdens dit interview bij DVZ zou Mr. S.Z.S. de familienaam van zijn echtgenote niet gekend hebben. Hij verklaart dit tot op dat moment niet nodig gehad te hebben voor formaliteiten. Het is op zijn minst vreemd te noemen dat je de familienaam van jouw echtgenote niet kent, zelfs wanneer dit niet gevraagd werd in officiële documenten.

in zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent. Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Rechtspleging en ontvankelijkheid

2.1. Met een aanvullende nota heeft verzoekster de Raad erop attent gemaakt dat zij, na de machtsovername door de Taliban in Afghanistan, erin is geslaagd om op een evacuatievlucht naar Duitsland te geraken en dat op 3 september 2021 de staatssecretaris heeft ingestemd met de overname van verzoekster, waarna zij op 7 september 2021 daadwerkelijk naar België is gekomen.

Verzoekster betoogt dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing moet worden ingetrokken, omdat haar toelaten tot het Rijk maar tegelijk volharden in de weigering op basis van een zogenaamd huwelijk zou getuigen van een kennelijk onredelijk en onzorgvuldig bestuur.

2.2. De Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien niet in de mogelijkheid om een aanvullende nota als een processtuk neer te leggen. In zoverre deze nota de Raad inlicht over de actuele stand van zaken en de neerslag vormt van de uiteenzetting ter zitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen (cf. RvS 6 mei 2013, nr. 223.386).

2.3. Verzoekster kan de Raad niet volgen in haar betoog. Immers, in de door verzoekster geciteerde briefwisseling vanwege het kabinet van de staatssecretaris wordt gewezen op de bijzondere situatie van verzoekster maar wordt tegelijk gesteld dat ook nu de verblijfsrechtelijke regels moeten worden toegepast en dat verzoekster haar verblijf zal moeten legaliseren, hetzij via een procedure gezinshereniging, hetzij via een asielprocedure. Uit deze mededeling blijkt geen enkele voorafname betreffende de in dit kader te nemen beslissingen.

Met andere woorden, de gegevens die door verzoekster werden aangebracht werpen geen ander licht op de wettigheid van de thans bestreden beslissing.

2.4. Evenmin ontnemen de voorgaande vaststellingen het belang van verzoekster in het kader van de huidige procedure, zoals de verwerende partij meent te kunnen laten gelden. Immers, het belang voor een verzoekster kan liggen in het risico dat zij loopt om in de toekomst met een gelijkaardige beslissing te worden geconfronteerd en met de mogelijkheid om een carousel van eventuele onwettige beslissingen te kunnen doorbreken (RvS 24 oktober 2012, nr. 221.164). Gelet op de principiële discussie die ten gronde wordt gevoerd, is de Raad van oordeel dat het belang behouden blijft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert de schending aan "de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur", van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheds-, het

proportionaliteits- en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Verzoekster verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Haar uiteenzetting gaat als volgt:

“4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat door de erkenning van de huwelijksakte niet mee in overweging te nemen.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de minister bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de beslissing zelf dat het artikel 27 WIPR bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Artikel 27 WIPR luidt als volgt:

“Art. 27.§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Hieruit volgt dat er een 'de plano' erkenning wordt toevertrouwd aan "alle" overheden in het kader van hun specifieke bevoegdheid zonder dat zij effectief gebonden zijn aan mekaars beslissing.

Dit maakt uiteraard wel dat de erkenning een precair karakter heeft.

Niettemin is een erkenning door de ambtenaar van het huwelijk wel een essentieel element in casu. Partijen zijn als gehuwd ingeschreven in de Belgische registers.

Er kan dan ook geen betwisting zijn daar (de echtgenoot van verzoekster) de gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd. Bovendien stelde de DVZ ook niet dat zich hieromtrent verder enige problemen stellen.

Het huwelijk werd erkend door Stad Gent en overgeschreven in de Belgische registers.

Artikel 27, §1 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht geeft aan DVZ de mogelijkheid om de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte 'de plano' te beoordelen.

In de beoordeling gaat de verweerder uit van een niet-erkenning van het huwelijk.

Niettemin is het huwelijk erkend in België door de ambtenaar van Stad Gent. In de bestreden beslissing wordt hier met geen woord over gerept!

Verzoekster verwijst naar het stuk 2 en 3 van de gevoegde stukken. Reeds voor de aanvraag van de gezinshereniging werd het huwelijk als erkend ingeschreven.

Dat dit dus een kennelijke fout betreft van de DVZ: zij houdt geenszins met alle feitelijkheden rekening en schendt de motiveringsplicht.

De bestreden handeling is in strijd met de beginselen van voorzorg en voorzichtigheid.

De verwerende partij heeft belangrijke juridische informatie heeft genegeerd.

Dat het voorzorgsbeginsel een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is dat de autoriteiten verplicht om volledig te werk te gaan bij de voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van de zaak voldoende worden geïnventariseerd en gecontroleerd.

Dat de overheid dus met een zekere knowhow een besluit moet kunnen nemen en de betrokken belangen nauwgezet moet kunnen inschatten, zodat de specifieke belangen niet onnodig worden geschaad.

Dat in dit geval de belangen van verzoekster worden geschaad. Dat er in casu sprake is van inmenging van de Belgische Staat, door een beslissing tot weigering van een visum uit te vaardigen, in het genot, zowel door de aanvrager als door haar echtgenote, van hun recht op eerbiediging van het privéleven en het gezin.

4.3.

Gezien de kennelijke fout is duidelijk dat de wederpartij de algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Bijgevolg dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

Uw Zetel bepaalde reeds dat er een schending van de formele motiveringsplicht zich opdringt in een gelijkaardig geval:

2.2.L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. Dans le cadre du contrôle de légalité, le Conseil du Contentieux des Etrangers n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établi des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : C.E., 6 juillet 2005, n° 147.344).

2.3.En l'espèce, l'acte attaqué mentionne, notamment, que « dans le cas d'espèce, estimant que l'article 146bis trouvait à s'appliquer, la précédente demande de visa de regroupement familial du requérant a été rejetée en date du 23/10/2017 à cause de la non-reconnaissance du mariage. [...] dans le cadre de cette nouvelle demande de visa, aucun nouvel élément n'est apporté; Dès lors, la décision de rejet du 23/10/2017 est confirmée». Toutefois, les pièces jointes à la requête et le dossier administratif montrent que le mariage contracté entre le requérant et la regroupante a été reconnu par le Tribunal de première instance de Gand, le 31 janvier 2019, et transcrit dans les registres de l'état civil. La partie défenderesse en était informée, avant la prise de l'acte attaqué, puisqu'un historique des données du registre national du requérant, daté du 19 août 2019, figure au dossier administratif.

En outre, à défaut d'information contraire, le jugement de ce Tribunal doit être considéré comme ayant acquis force de chose jugée.

Au vu de ce qui précède, l'acte attaqué n'est donc pas adéquatement motivé, et procède d'une erreur manifeste d'appréciation.

2.4. Le moyen unique est, dans cette mesure, fondé et suffit à l'annulation de l'acte attaqué. Il n'y a dès lors pas lieu d'examiner les autres développements du moyen qui, à la supposer fondés, ne pourraient entraîner une annulation de cet acte aux effets plus étendus.

(RVV 242.145, 12.06.2020)

In deze zaak hield de DVZ tevens geen rekening met het feit dat het huwelijk werd overgeschreven in de nationale registers en oordeelde Uw Zetel dat er verwacht mag worden dat de DVZ voldoende informatie inwint alvorens een beslissing te nemen.

De beslissing werd vernietigd.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen door feit dat het huwelijk erkend werd door de ambtenaar niet in overweging te nemen noch enige motivering daaromtrent te bewerkstelligen.

Dat er geen motieven terug te vinden zijn over het feit dat het huwelijk werd ingeschreven in de nationale registers!

De DVZ heeft klaarblijkelijk geen zorgvuldig en actueel onderzoek verricht n.a.v. het tweede verzoek van de verzoekster. De DVZ kopieert liever haar eerdere afwijzingsbeslissing.

Dit is onzorgvuldig te noemen!

Er zijn gewijzigde omstandigheden in vergelijking met het eerdere verzoek.

Dienaangaande dient er onderzoek te worden verricht en motieven te worden opgenomen in de beslissing.

4.4.

Het feit dat een huwelijksakte werd erkend door de ambtenaar heeft immers vergaande gevolgen. Dit betekent immers dat de bevoegdheid van de Familierechtbank inzake het nagaan of het al dan niet een schijnhuwelijk betreft tevens werd uitgeput.

Artikel 27 §1 vierde lid WIPR stelt immers:

" Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. "

Enkel ingeval een andere overheid het huwelijk nog als schijnhuwelijk zou bestempelen kan de Familierechtbank alsnog gevat worden.

De DVZ is niet redelijk.

Verzoekster wordt van het ene uiterste naar het andere uiterste geslingerd. Zij dient telkens opnieuw procedures te voeren waarbij de uitkomst totaal onzeker is. De ene keer wordt het huwelijk erkend, de andere keer betreft het zogenaamd een schijnhuwelijk.

Dit strookt niet met de rechtszekerheid.

Verzoekster werpt dusdanig een schending van het rechtszekerheidsbeginsel op.

4.5.

De bestreden beslissing dient omwille van hogervermelde redenen te worden vernietigd."

3.2. Verzoekster betoogt in essentie dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de de plano erkenning van de voorgelegde huwelijksakte door de bevoegde ambtenaar van de stad Gent, en zij verwijt de verwerende partij aldus belangrijke juridische informatie te hebben genegeerd enerzijds, en de bestreden beslissing niet afdoende te hebben gemotiveerd anderzijds.

De Raad wijst erop dat de erkenning of weigering van erkenning van buitenlandse aktes geschiedt volgens de bepalingen en de verwijzingsregels van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR). Artikel 27, §1, van het WIPR bepaalt het volgende:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het *Gerechtelijk Wetboek* betreft.”

In de mate dat verzoekster betoogt dat uit niets blijkt dat met de overschrijving van het huwelijk in de nationale registers rekening was gehouden, meer nog, dat deze overschrijving werd genegeerd, wijst de Raad erop dat dat de gemachtigde voor de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte niet gebonden was door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent (cf. RvS 9 oktober 2008, nr. 3.409 (c)). Uit artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR volgt immers dat elke administratieve overheid bij de uitoefening van haar bevoegdheden de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht* becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). De verwerende partij kan dit dus doen in het kader van haar bevoegdheid inzake de toegang tot het grondgebied en het verblijf van vreemdelingen (cf. RvS 14 juni 2010, nr. 205.146), zoals *in casu*.

De zogenaamde *de plano* erkenning heeft dus een precair karakter, hetgeen wil zeggen dat de ene overheid de erkenning kan weigeren, terwijl de andere overheid reeds is overgegaan tot de erkenning van de buitenlandse akte. Verzoekster kon er dan ook niet zonder meer van uitgaan dat haar huwelijk inmiddels in de Belgische rechtsorde erkend was. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond.

Het is de Raad niet duidelijk waarop verzoekster doelt waar zij betoogt dat de verwerende partij geen zorgvuldig en actueel onderzoek heeft verricht en liever haar eerdere afwijzingsbeslissing kopieert. Immers, in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken zeer recent nog, op 1 april 2021, besliste om het advies van de Procureur des Konings te vragen “*aangezien er een tegenstrijdigheid was in het dossier met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk*”, en wordt verwezen naar de vaststellingen in dit negatieve advies en de conclusie dat uit het geheel van gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde om vervolgens over te gaan tot het weigeren van de erkenning van het huwelijk.

Uit deze motieven blijkt onmiskenbaar om welke reden de gemachtigde, in tegenstelling tot de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent, van oordeel is dat de buitenlandse huwelijksakte niet kan worden erkend. Verzoekster betoogt dan ook niet in welke mate deze beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen of niet afdoende werd gemotiveerd. De verwijzing naar het arrest van 12 juni 2020 van de Raad doet aan het voorgaande geen afbreuk: in dit arrest werd er immers op gewezen dat geen rekening werd gehouden met de erkenning van het huwelijk door de rechtbank van eerste aanleg. De rechterlijke uitspraak heeft, in tegenstelling tot een administratieve beslissing, gezag van gewijsde, en beslecht dan ook definitief de vraag of de buitenlandse authentieke akte al dan niet wordt erkend (cf. K. VANVOORDEN, “De erkenning door Belgische overheden van buitenlandse akten inzake de burgerlijke staat: tegenstrijdige beslissingen”, *T.Vreemd* 2008, (11) 12; T. KRUGER en J. VERHELLEN, “De erkenning in België van buitenlandse familierechtelijke akten”, *T.Vreemd* 2006, (278) 285). *In casu* ligt echter geen dergelijke gerechtelijke erkenning door de familierechtbank voor die de verwerende partij zou hebben gebonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet erop worden gewezen dat zolang de bestreden beslissing overeind blijft in de mate dat de verwerende partij daarmee weigert de oprechtheid van het gesloten huwelijk te erkennen, er geen sprake kan zijn van een daadwerkelijk en effectief beleefd gezinsleven tussen de echtgenoten zoals dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

3.3. Het enig middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS